

Tomáš Najbrt - Filip Klinecký

A + B + D +

vánoční divadlo

strašnické nedělní školy

2008

1.

Na vrcholu zikuratu

Nabu a Zaradan sedí v místnosti. Na stole leží svitky a tlusté knihy. Na zdi visí mapa hvězdné oblohy.

- Nabu:** Díval ses už dnes na nebe?
Zaradan: Dívám se na nebe každý den.
Nabu: Hledal jsi odpověď na všechny otázky?
Zaradan: Hledám odpověď na všechny otázky každý den.
Nabu: Přiblížil ses středu všeho vědění?
Zaradan: Každý den se přibližujeme středu všeho vědění.
Nabu: Co soudíš o dnešním dni?
Zaradan: Soudím, že se stalo něco, co změní naše životy, ať už k dobrému nebo ke zlému. Změna je tak veliká, že ji cítím v celé své duši. Jako by mě vtahovala do sebe a vkládala do mě sílu, kterou jsem nikdy nepocítil.

Vchází mladý Bablím.

- Bablím:** Strýčku! Strýčku! Na nebi je vidět veliké světlo, které tam včera nebylo!
Nabu: Posad' se Bablíme a zkrot' plamen svého mládí.
Bablím: Omlouvám se strýčku, ale nic takového se v Babylonu ještě nestalo.
Zaradan: Každý den se děje něco, co se ještě nestalo.
Bablím: To světlo je vidět i ve sluneční záři!
Nabu: Jsou věci velké a jsou věci malé. Věci viditelné i věci neviditelné. Lidé mohou věci měnit, ale pouze bohové mohou věci tvořit.

Vejde stráž

- Stráž:** Vznešený pane Nabu, buď dlouho živ, jako byli živi tvoji otcové.
Nabu: Přinášíš zprávy?
Stráž: Vznešený pane, venku se shromáždil lid a žádá si, abys vyjevil své mínění o světle, které se ukázalo na nebi.
Nabu: Řekni jim, ať počkají.

Stráž odejde

- Zaradan:** Světlo se stalo viditelným a vidí ho i prostý lid.
Nabu: Musíme jim vyjevit část našeho vědění.

Venku stojí dav (přichází) a zpívá:

1. píseň

ve dne řídí naše kroky slunce
dohlíží z hůry na naše soužení
roky čekání nemají konce
kdy bůh nám sešle svoje znamení

ref:

slunce ve dne
v noci luna
zikurat ví
zikurat zná
nebeská klenba zem obepíná

v noci spánek bílý měsíc střeží
moudrost sesílá do našeho snění
stříbrným prstem dotýká se věží
nad boží moudrost ve světě není

ref:

na nebi teď svítí jasná hvězda
znamení pro nás dobré či zlé?
zikurat snad odpověď nezná
na začátku osudové cesty jsme

2.

Pod zikuratem

Háví: Chcem vědět, co se to *do babylonský tlamy* děje! Není přece možný, aby člověk celý život koukal na nebe a neviděl nic zvláštního a pak jednoho dne, najednou bác! a rozsvítí se vo jedno světlo navíc!

Maála: Lidi říkám vám, že to nevěstí nic dobrýho. Kdyby to bylo něco dobrýho, ku našemu prospěchu, tak by s tím vrchnost vylezla hned, jak by se to vobjevilo. Podle mýho si s tím nevěděj rady, protože se na nás valí nějaká pohroma!

Dilameš: Maálo, ty na nás dycky přivoláváš nějakou pohromu, at' už je to proto, že ti nechce schnout prádlo nebo že ti zkyslo tejden starý mlíko, nikdy to „nevěstí nic dobrýho“. Jakápak pohroma, jakýpak požehnání, my sme vobčejný lidi a pro ty se toho nikdy moc nemění. Vždycky záleží na tom, co s tím udělaj ty nahoře. A ty naši nahoře na věži si zatím vždycky věděli rady a nikdy na nás nedolehlo nic tak strašnýho..

Jirmeša: Že tě pusa nebolí Dilameši! Prej: „Nic tak strašnýho“. Vy mužský to máte hosený jinak a vždycky nakrátko! A co ty sucha loňskýho roku, černá nemoc, co nám poklátila dobytek a nebo ta plíseň, co nám nalezla na vobilí! Nic tak strašnýho! Nic tak strašnýho! Kolikrát už jsme málem pomřeli!

Dilameš: Když bylo sucho, vtevřel zikurat sípky a rozdělil, co se šetřilo na horší časy. Když popadal dobytek, tak nám vojáci přihnali nový pleměňáky až z Egypta a ne každému vlezla plíseň na vobilí! Kdo si dával pozor a nosil do chrámu voběti pravidelně, tomu pšenka krásně vykvetla!

Maála: Taky si byl v chrámu skoro každěj den a pokud se nemejlím, tak jsi byl mezi těma, komu shnila půlka úrody...

Šůra: Tak už toho nechte! Jako byste zapoměli, kvůli čemu sem jdeme. Tohle je vopravdu něco velkého, protože si zikurat dává na čas. Co když jsme se vopravdu dožili božího znamení...

Ozve se troubení a přichází stráž a panoš

Panoš: Pokloňte se vznešeným, kteří dlí v bráně nebeské!

Všichni padnou na kolena a pokloní se.

Maála: Tohle je něco pro mý záda!

Dilameš: Pšt!

Přichází Nabu a Zaradan

Zaradan: Slyšte lide výrok Zikuratu!

Nabu: Hle nebesa se otevřela a k nebeské bráně se blíží posel s plamenným mečem. Bude trestat ty, kteří se nebojí bohů, a požehná těm, kteří se sklánějí před jejich velikostí. Ti, kdo dlí v nebeské bráně, si nepřejí, aby byl jejich lid trestán za drobná selhání, a proto vyšleme nebeskému poslu v ústrety vzácné dary, aby byl nakloněn Babylonskému lidu a neztrestal jej v hněvu, ale požehnal usmířen naší zemi. Toto je výrok těch, kteří sídlí v bráně nebes.

Zaradan: Zikurat si žádá tři zralé muže, kteří ponosou dary a usmíří nebeského posla. Zikurat čeká do zítřejšího rána!

Nabu a Zaradan odcházejí.

Panoš: Do zítřejšího rána! At' jsou na tomto pergamenu napsána tři jména! Do rána!

Odchází Panoš a stráž.

Dilameš: Už sou fuč.

Maála: Pomož mi na nohy Jirmešo.

Jirmeša: Nezdá se vám, že sou vždycky o něco vypasenější?

Háví: Zajímalo by mě, kerej blázen se jim přihlásí na takovejhle úkol. Jako dyby sme neměli svejch starostí dost.

Maála: Já vám říkala, že to bude nějaká pohroma!

Dilameš: Doufám, že se někdo přihlásí. Je jasný, že jináč si vyberou sami a to už nebude tak demokratický jako ted'.

- Jirmeša:** Nevim, proč maj chodit dycky mužský! Já bych šla hned. Vzala bych dary a: sbohem bráno nebeská. Usadila bych se i s darama za pár kopcama a žila si šťastně až do smrti.
- Dilameš:** Právě proto chtěj mužský Jirmešo ...
- Maála:** Pod'te domu, za chvíli bude večer ...

Odcházejí. Padá soumrak.

Přichází Bablím

- Bablím:** Konečně! Na tuhle chvíli jsem čekal tak dlouho! Úkol hodný statečného Bablíma. Předám nebeskému poslu dary a usmírím jeho hněv.

Napíše své jméno na pergamen. Odejde.

Přichází Jirmeša převlečená za muže (např. s knírem).

- Jirmeša:** Mužský nejsou v ničem lepší než my a vždycky maj všude dvěře v otevřený. Uvidíme, jak si poraděj s tímhle.

Napíše na pergamen: Ašemrij. Odchází.

Přichází Dilameš.

- Dilameš:** Zikurat určitě vocení toho, kdo jim pomůže vobjasnit tuhle tu záhadu. Snad mě přijmou do věže a naučej mě něco vo nebeský klenbě.

Napíše na pergamen své jméno. Odchází.

Přichází Panoš, stráž. Panoš sejme pergamen a nechá zatroubit.

- Panoš:** Ti, kdo dlí v bráně nebes, posílají s dary a pozdravy k nebeskému poslu Bablíma, Ašemrije a Dilameše. Vydají se na cestu na sklonku dnešního dne. Ať je provází milost bohů!

Nechá zatroubit a odejdou.

2. píseň

za poslem nebeským
do zemí neznámých
půjdou tři stateční
snad nepřejde je smích

vzácný dar ponесou
na cestách nesnadných
půjdou tři udatní
snad nepřejde je smích

ref:
kdyby byli v bezpečí
schovali se bez řečí
úkol se tě netýká
bez stresů a rizika

jdou cestou necestou
pro naše pohodlí
kdo ví kdy, kdo ví kam
každý se za ně pomodli

pouští i pralesem
přes hory přes doly
kdo ví kam, kdo ví kdy
každý se za ně pomodli

ref:
snad svůj cíl naleznou
a dary předají
zlato, myrhu, kadidlo
tomu koho všichni hledají

snad bude usmířen
tím, že strach neznají
zlatem, myrhou, kadidlem
ten koho všichni hledají

ref:
kdyby byli v bezpečí
schovali se bez řečí
všechn dobrý lid
mečem by byl bit

3.

Karavana

Bablím, Ašemrij a Dilameš sedí u ohně

- Dilameš:** Už jsme na cestě měsíc, ale nepřipadá mi, že bysme byli aspoň vo kus blíž nebeskému poslovi...
- Bablím:** Vznešenému poslu nebes!
- Dilameš:** I když to vopravíš po stopadesátý, tak mu stejně nejsme blíž ani vo píd'...
- Ašemrij:** A myslim, že z takový dálky nás ani nemůže slyšet...
- Bablím:** Je to boží posel! Ten má sluch jako ještěrka! A vaše věčné remcání a rouhání slyší moc dobře!
- Dilameš:** Tak se hned nerozčiluj.
- Ašemrij:** Všichni chcem, aby sme se k němu dostali co nejdřív, ale připadá mi, že jdem úplně jiným směrem. Měli bysme jít (*ukáže nahoru a zapíská*). A my přitom jdem pořád (*ukáže dopředu a zapíská*)...
- Bablím:** Boží posel sám zná čas setkání s námi. Čas, který určili bohové. Zkouší naši vytrvalost. Jen opravdoví muži vydrží boží zkoušky.

Přichází Tárik a s ním Šemíta, zahalená

Tárik: Bud' te pozdraveni vznešení pánové! Ať bohové ochrání vaše vycházení i vcházení! Jsem Tárik, velitel karavany. Vypravil jsem se za novým obchodem. Viděl jsem kouř vašeho ohně, a když jsem uzřel, že jste vznešení mužové, přišel jsem, abych se vám poklonil.

Bablím: Bud' zdráv Táriku, ať tě nebesa ochrání od všeho zlého! Jsem Bablím synovec Nabúa, nejvyššího kněze Brány nebes.

(Tárik se pokloní)

Dilameš: Jdem božímu poslovi s plameným mečem předat...

(Ašemrij ho kopne do nohy nebo zatahá za rukáv, prostě ho zarazí)

Ašemrij: Předat pozdravy od našeho kněze a celého lidu babylónského.

Bablím: Posad' se a napij se vína.

Podá mu měch s vínem a Tárik se Šemítou se posadí.

Tárik: Kde posel s plamenným mečem sídlí?

Bablím: Přichází z nebes. *(Ukáže na oblohu)*

Tárik: I z nebes musí někde sestoupit na zem.

Ašemrij: Problém je právě v tom, že nemáme tuha, kde se jeho vznešená noha dotkne země.

Bablím: Přichází z nesmírné dálky. Je stále před námi *(znovu ukáže na nebe)*. Chceme dojít tam, kde bude přímo nad námi. Tam nejspíš sestoupí na zem.

Tárik: Ahá! Vy mluvíte o velké hvězdě!

Dilameš: Ano. O velké hvězdě, ve které kněžstvo poznalo božího posla.

Tárik: Nikde ve všech krajích, kterými jsem ze země Egyptské prošel, jsem neslyšel nic o božím poslu, ale je-li tomu tak, hned až se vrátím do tábora, budu obětovat tomuto mocnému poslu s planoucím mečem, aby nepřinesl mé karavaně zkázu a ochránil ji před lupiči a vrahy.

Dilameš: Nevíš ctihodný Táriku, kde by tak posel moh bejt jako nejbliž zemi? Abysme tam na něj mohli počkat a už se netrmáčet dál?

Tárik pošeptá něco do ucha Šemítě.

Šemíta: Dejte s v půlnoční stranu. Jděte, dokud nepřijdete k řece Jordánu. V této krajině se bůh skloní k zemi a dotkne se jí.

Dilameš: Jak to, že tvoje ctihodná žena ví, kde bude posel šlapat zem?

- Tárik:** Šemíta je slepá, ale od narození má dar vidět věci, které obyčejný smrtelník nevidí. Dokáže slyšet věci, které nebyly vyřčeny nahlas a její duch jí dovoluje říkat nahlas věci, které nikdy nikdo neslyšel. Není to má žena, avšak všichni, kdo ji znají, si jí nesmírně váží.
- Šemíta:** Vím co vás tíží. Každý si nese s sebou tajemství. Ty Dilameši, toužíš stát se knězem na vrcholu zikuratu. Ty Bablíme nevíš, zda ses rozhodl správně, když ses vydal na cestu i přes zákaz svého strýce. A ty ... Ašemrij, ty... pochybuješ o tom, zda předáte dary nebeskému poslu. Všichni jste však velmi odvážní, že jste se vydali na tak nebezpečnou cestu.
- Ašemrij:** Děkuji ti ctihodná Šemíto.
- Bablím:** Děkuješ jí, že odhalila tvoje tajemství?!
- Ašemrij:** Ano.
- Dilameš:** Mohla bys nám poradit něco moudrého na cestu, abysme se třeba vyhnuli nějakým nástrahám nebo nebezpečným situacím?
- Šemíta:** Varujte se královského dvora v zemi, do níž dojdete. Buďte ostražití a opatrní a dobře zvažte své kroky v té zemi.

Ozve se zvuk mláceného velblouda

- Tárik:** Bud'te s bohy vznešení pánové. Má karavana se dává znovu na pochod.
- Bablím:** Děkujeme za tvé rady, vznešená vědma. Ať nebesa ochrání vaše kroky.

Tárik a Šemíta odejdou

- Dilameš:** A my se taky zvednem, ať za večerního chládku urazíme co možná největší kousek cesty k Jordánu.

Vstanou a odejdou

4. Děti pastýřů

Na zemi spí Bablím, Ašemrij a Dilameš. Nad nimi stojí děti pastýřů.

- Aja:** Koukněte, kdo se nám to tu uvelebil.
- Baja:** Kdo to je?
- Caja:** Nevím a možná to ani nechci vědět.
- Daja:** Máte strach?
- Eja:** Táta říkal, že na strach je nejlepší pořádná hůl.
- Faja:** Jenže tvůj táta je velkej jako velbloud. Ten ani hůl nepotřebuje.
- Gaja:** Zkusíme je vzbudit?
- Haja:** Já se bojím.
- Aja:** Neboj se. Jsou to jen povaleči.

Baja: Ale povaleči by neměli takový pěkný šaty, i když sou dost zaprasený.
Caja: A podívejte, co to maj za hezký ranečky pod hlavou.
Daja: Máte pořádnou hůl?
Eja: Počkej.
Faja: Kdyžtak utečeme. Jsou určitě zdaleka a neznaj to tady jako my.
Gaja: Tak kdo to udělá?
Haja: Pod'te se rozpočítat!
Aja: Tak jo! He-ro-des-má-dlou-hý-fou-sy-pod-da-ný-však-vla-sy-rvou-si-pla-tí-to-tiž-vel-ký-da-ně-Sa-lo-me-má-ša-ty-za-ně-fuj-fuj-je-to-hnůj-všem-to-ho-nem-VY-PRA-VUJ. Gaja.
Gaja: Tak všichni připravit, a kdyby něco, tak padáme.

Gaja zvedne prut/klacek a píchne do Dilameše. Několikrát.

Dilameš: Co to... á! děti! Jak se máte? To ste hodný, že ste mě vzbudily. Už je skoro poledne....

protáhne se a vstane. děti ucuknou a stáhnou se do chumlu.

Aja: Dobrý den.
Dilameš: Dobrý, dobrý den. A pověděli byste mi, kde se to nacházíme?
Haja: Tatínek říkal, že se nemáme bavit s lidma, kerý neznáme.
Dilameš: A pročpak to?
Haja: Že by nám prej mohli zblbnout hlavu politikou nebo nějakym náboženstvim.
Dilameš: Ale já vám vůbec nechci zblbnout vaše krásný hlavičky, ani jednu. Jsem Dilameš a přicházím z Babylonu. Jdu se svými společníky za támhletou hvězdou a potřebuju ji dostihnout, abych se moh vrátit domů ke svejmm dětem. Pomůžete mi?
Baja a Caja: Tak pod'. *(Vezmou ho za ruku a dovedou ho na okraj)*
Baja: Vidíš támhleten velkej dům? Tak to je hospoda u nás v Betlémě. Tam toho asi ví nejvíc z celýho našeho města.

Pastýřka: Děti! Gajo! Děti kde jste!
Gaja: Tady jsme mami!
Pastýřka: S kým se to tady bavíte!
Dilameš: Jsem Dilameš z Babylonu, brány nebes.
Pastýřka: Bajo, pojd' okamžitě sem. Nevim, co vás sem přivedlo, ale nechte naše děti na pokoji a děte si po svejch. Pojd'te děti. Domu.

Odvádí děti.

Dilameš: Vstávejte vospalci. Vypadá to, že jsme skoro u cíle.

3. píseň

cíl je na dosah a nohy pěkně bolí
dálky jsou za námi, co přešli jsme už
polí
co přešli jsme už řek a hor
už dneska dojdem za obzor

ref:

ó nebesa, nebesa, nebesa
musíme na to od lesa

možná se nám podaří splnit úkol náš
světlo v oknech láká zajít na guláš
co přešli jsme už hor a řek
kdo by to (byl) před měsícem řek

ref:

ó čase, který pomíjíš a plyneš dál
řekni kde se tady posel nebes vzal
přešli jsme už celý světa kraj
ať nám tady dobrou radu daj

5. V hospodě

Bablím, Ašemrij a Dilameš sedí u stolu v hospodě. Kolem sedí tři štamgasti, hrajou karty(nebo kostky). V rohu sedí špeh. Hostinský stojí u nich.

Bablím: Přines nám na stůl toho nejlepšího! Od jídla i pití.

Hostinská: Jak si přejete, vzácní pánové. Jak si přejete. Hned to bude, hned to bude. Od jídla i od pití, ano, ano, jídlo i pití. Už letím, už letím!

Dilameš: Pohostinný kraj.

Ašemrij: Ty ženský, pastýřky, se na nás moc netvářily...

Dilameš: Ale tak to je pochopitelný, já bych svý děti taky bránil, kdybych si myslel, že sou v nebezpečí.

Bablím: Buďte zdraví do konce vašich dnů vzácní mužové! Hledáme místo, kde se bůh skloní k zemi a dotkne se jí. Jdeme předat vznešenému poslu nebes... (*Ašemrij ho kopne pod stolem*) pozdravy až z Babylonské říše.

Štamgast1: To jako mluvíte na nás? My nejsme žádný vzácní mužové. Jsme betlémaci. Já sem kovář. Tohle je mlynář a tuhle to je pastýřskej.

Bablím: Neslyšeli jste o vznešeném poslu nebes?

Štamgast2: Nám sem choděj furt nějaký poslové. Naposled to byl ten, co vyhlásil tu báječnou novinu, že si nás chce císařská výsost všechny spočítat.

Bablím: Aby věděl, jak velkému vládne lidu?

Štamgast3: Aby věděl, jestli mu všichni řádně platěj.

Štamgast2: Ale posel z nebes bych mu neřek. Spíš z vopačnáho konce všehomíra.

Hostinská: Tady to, je vznešení pánové, tady to je. Propečená stehýnka, trocha jehněčího, šunčička s cibulkou, chléb, uzená rybička, datle, fíky, meloun, granátové jablíčko! Zbytek donesu za malou chvíličku, za chvíličku.

Bablím: Ale přece jste museli vidět jeho záři na obloze, jak přichází ve své slávě s plamenným mečem v ruce.

Štamgast1: Vy myslíte, pane, tu velkou hvězdu na obloze? Nu ano tu jsme viděli, ale nevíme, co si o ní myslet. To je pro nás příliš vysoko.

Štamgast3: Bolí z toho za krkem a práce stojí.

Špeh vstane a přistoupí ke stolu.

Špeh: Ti vám nic neřeknou, pane. Jsou to řepáci, tupé palice. S nimi nemůžete rozmlouvat o vznešených věcech, které jsou mezi nebem a zemí. Já jsem Gedal. Zajímám se o vědění a o božské věci.

Štamgast2: A donášíš své vědění králi, který ti za to platí!

Špeh: Dej si pozor, abych nedonesl něco o tvém drzém jazyku. *(a opět sladce k babylóňanům)* Já se též zajímám o zářící světlo na obloze. V této zemi se říká, že tam, kde se světlo zastaví, tam se narodí nový král, který bude vládnout veliké říši. Proto já i můj pán hledáme ono místo, abychom se mohli poklonit tomuto velikému vládcí a stejně jako vy mu předat „pozdravy“.

Štamgasti si převedou prstem pod krkem, jako „podříznutí“.

Špeh: Pokud byste se dozvěděli něco bližšího, slibte mi, že mě a mého pána ne necháte v nevědomosti a přijdete mu říct, co jste spatřili.

Bablím: Tak slibujeme vzácný muži.

Špeh odejde

Dilameš: Já sem mu nic neslíbil.

Ašemrij: Já taky ne.

Bablím: Tak vznešený posel nebes přichází ohlásit narození nového vládce světa!

Štamgast1: Kdoví pane. Nechtěl jsem mluvit před *(pohodí hlavou ke dveřím za odešlým špehem)*, ale říká se, že se světlo zastavilo nad touhle hospodou.

Štamgast3: A vopravdu to tak z kopců vypadá.

Vchází Josef.

Josef: Dobrý večer.

Všichni: Dobrý večer.

Josef: Nebylo by v pohostinství místo pro mou rodinu?

Štamgast1: Jo milej zlatej. V tenhle čas je to bída. Myslim, že je plno. Já sám sem ubytoval u sebe doma rodinu, co se přišla dát zapsat.

Štamgast2: Tak je to v celým Betlémě. Úplně praská ve švech.

Hostinská: Tak tady je vínečko, trocha medoviny, pivo a kozí mléko. Ať pánům chutná, ať pánům chutná!

(k Josefovi) Co si račte přát?

Josef: Nenašlo by se u vás pod střechem místo pro mě a mojí ženu. Přišli jsme z daleka a nemáme kam složit hlavu. Žena je v očekávání každou hodinou a nemůžeme spát pod širým nebem.

Hostinská: Je mi líto, ale nemám jediného místečka. Je mi líto, není ani místečko. Nashledanou.

Josef: Moc vás prosím, alespoň kousek přístřeší a kde by byla trocha vody.

Hostinská: No člověče, vy umíte dělat smutný voči. Tak zabušte na vrata vod chliva, ať vás nechaj na slámě.

Josef: Dě...

Hostinská: A děte už a neděkujte!

Josef odejde

Ašemrij: Tak jste to slyšeli, už pro nás nejsou žádný pokoje a já se tak těšil, že se po těch štrapácích natáhnu na postel.

Dilameš: Tak půjdem o dům dál. Aspoň se pořádně najíme...

Hostinská: Ale ne, ne, ne! Vznesení pánové. Pro vás se pokojíček samozřejmě najde. Ano pokojíček jedna báseň. Měkká postel i s lázní a kdykoli budete něco potřebovat, zazvoníte a já přiběhnu a splním všechna vaše přání!

Bablím: No to je skvělé. Už by se mi nikam nechtělo.

Dilameš: A nezvedá se ti z toho žaludek?! Já bych vylít z kůže, vždyť ten chudák má manželku, která může každou chvílí rodit!

Hostinská: Ale pánové, pánové! Takových lidí jsou zde teď tisíce! Tisíce! A já přece nemůžu vyhovět každému. Vy jste přišli dřív a tak dostanete pokoj. To je spravedlivý zákon. Kdo dřív přijde, ten dřív mele a za to, co by mi zaplatil on, má luxusní bydlení. To je, jak říkal jeden člověk odněkud z daleka, to je byznys, pánové!

Ašemrij: Rád bych věděl, jak někdo může žít v zemi, kde tenhle byznys prováděj.

Josef: Žena porodila! Narodil se nám syn!

Štamgast1: Pod'te! Pod'te se honem podívat na to štěstí.

4. píseň

pojd'te se podívat
jak rodí se štěstí pro lidi
pojd'te se podívat
na to co se jen tak nevidí

pojd'te se podívat
jak bůh si světa cení
pojd'te se podívat
jak u nás pro něj místo není

pojd'te se podívat
jak svítí nám všem hvězda denní
pojd'te se podívat
jak vše známé se rychle mění

ve chlévě na slámě
pojd'te se podívat
narodil se syn mámě
máme za co děkovat

6. U jeslí

Marie: Tak to nakonec dobře dopadlo. Už jsem myslela, že sem ani nedojdu.

Josef: Tak se na to podívejte. Šli jsme se zapsat dva a zapíšem se tři.

Štamgast1: To bude mít císař radost.

Josef: A podívejte, když se kouknete na oblohu, tak jakoby ta hvězda byla přímo nad náma a toho světla všude kolem.

Štamgast2: No vopravdu, jako by přímo svítila na tu malou.

Marie: Je to kluk! A to světlo je božím požehnáním.

Ašemrij: Objal mě takovej divnej pocit, jakobysme už byli u cíle, jako by to všechno najednou skončilo a ve mně byl takovej krásnej tichej klid.

Dilameš: Já se cejtím podobně. Pojd'me dát ty dary, který sebou celou dobu vláčíme tomudle malýmu, kerej má nad hlavou jenom tu hvězdu.

Bablím: Vznešeného posla nebes!

Dilameš: Tak at' vznešenýho posla nebes, ale má ho zrovinka nad hlavou a je to zatím nejbliž, co sme k němu kdy byli. Třeba je to von, vtělenej do tohohle novorozeňátka. Vždyt' kde hledat větší dobro, než tam kde se rodíovej život.

Ašemrij: Tady máš maličký (*skloní se k němu a pohladí ho*)

Dilameš: A tady máš ode mě. (*skloní se k němu a pohladí ho*)

Bablím váhá

Dilameš: Viděl jsi někdy Bablíme čerstvě narozený dítě?

Bablím: Ne.

Dilameš: Aha. To totiž vypadá docela jinak. Takhle červený se roděj vzácný a důležitý lidi, kerý maj boží požehnání a moc. A čím červenější, tím důležitější a vznešenější. A takhle červenej nebyl ani tvůj strejc, když se narodil a to je pořádně důležitěj člověk.

Bablím: Klaním se ti Králi, králů a odevzdávám ti tento vzácný dar. Dopřej mému lidu pokoj a netrestej ho za jeho nevědomost a hříchy.
Ašemrij: Amen.
Josef: Jsme vám nadosmrtní zavázáni, vznešení pánové. Bůh vám žehnej!
Marie: Ale teď už všichni pryč!

Každý ještě pohladí malého a všichni odejdou.

7. Poslání

Na scéně spí Ašemrij, Bablím a Dilameš. Nad nimi stojí tři andělé.

Anděl1: Tak nakonec došli k cíli.
Anděl2: Ale k trochu jinému než si představovali.
Anděl3: Každý si ho představoval trochu jinak, ale myslím, že všichni doufali v něco velmi podobného.
Anděl1: Šli za nadějí.
Anděl2: Za něčím neznámým.
Anděl3: Za dobrodružstvím.
Anděl1: To, k čemu došli, tohle všechno obsahuje. Naději, neznámo i dobrodružství.
Anděl2: Na cestě za tímhle cílem se naučili spoustu věcí.
Anděl3: Proto byla jejich cesta tak dlouhá. Kdyby k cíli došli druhý den, nevím, jestli by dokázali přijmout a ocenit to, co znamená.
Anděl1: To ale neznámá, že záleží jedině na tom, jak je cesta dlouhá. K cíli se dá dojít různými cestami a ty jsou nevyzpytatelné.
Anděl2: Zvláště když ti jde naproti.
Anděl3: Myslíte, že ví, s kým se setkali a komu předali svá bohatství.
Anděl1: Myslím, že to nevědí, ale kdo z nás to ví. Určitě ale tuší, že to nebylo samo sebou.
Anděl2: Stali se součástí příběhu, který se bude vyprávět od nynějška až na věky.
Anděl3: Každý se může stát součástí toho příběhu, protože ten příběh začal, ale nekončí.

5. píseň

čas je jen relativní
tisíc let je jako hodina
když myšlení je pozitivní
a Bůh s lidmi stále začíná

ref:

Bůh žehnej vám
dobří lidé
Bůh žehnej vám
muslimové, křesťané i židé

když zdá se, že jsme sami
úzkost máme v srdci svém
studený chlív plný slámy
vzpomeňme si na Betlém

ref:

slabé může se stát silným
co zdá se malé, vyroste
Boží plán je něčím jiný
sláva jeho jménu/Bohu na výsostech

ref:

ref:

KONEC

5. 11. 2008
Text: ©Tomáš Najbrt
Hudba: ©Filip Klinecký